

Kőrössi P. József

ANGYAL HÓFÚVÁSBAN

Hófúvásban érkeztem haza,
az autópálya tele volt gonddal.
Jöttek, mentek rajta gépjárművek
meg én meg én meg én.

Egy-két szekér, komolyan mondom,
a fejemben itt, meg ott,
autók, szekerek és emberek,
akik, vajon miért, ki tudja, miért,
unzsenír újra és újra megjelentek.

Karambol? Nem! De mégis, karambol!
Kérdezik, kijelentik, én már megszokom,
észre sem veszem, mondják a többiek:
karambolokban élsz. Ez az életem.

És akkor ott van, ahol van karambol,
lennie kell valahol, és akkor éppen ott,
ahol egyszerre vagyok és nem vagyok.

Megint, sokadszor, mint mindig,
miért megint?
Miért már megint jelenik meg az angyal?
Most megint mit akar?

Kérdezlek, angyal, mit akarsz?
Nem fölöttem, bennem,
ott, bent, legeslegbelül
mit akarsz?

Eső, 2017/1.

■ Kőrössi P. József 1953-ban született Nagyváradon. Verset és prózát egyaránt ír.

N. Tóth Anikó

ÚTI JEGYZETEK*(kisprózák)**Szerencsés kimenetelű roham*

A csúcsforgalom miatt lassan araszoltunk a városban, rögtön elaludtam. Kiabálásra ébredtem. A busz állt, többen lenn ácsorogtak. Egy darabig semmit nem értettem. A szomszédom mondta, amikor visszajött, hogy mi történt.

Utálok busszal utazni. Ezen a járaton mindig tömeg van. Bunkók az utasok, gorombák a sofőrök. Vagy betegek. Mint ez is. Egyáltalán hogy lehet hivatásos sofőr? Ilyennek ne adjanak jogosítványt!

A második ülésen ültem, a jobb oldalon. Szeretek elől, szoktam figyelni az utat. N.-ben szálltam fel, sokáig tartott, mire kiértünk a városból. Alig hagytuk el az utolsó épületeket, csak látom, hogy átcsúsunk a másik sávba. Szemből meg nyomul egy kamion. Nézem: a vezető, mint valami zsák, rádől a kormányra. Aztán csak látom, hogy az előttem ülő pasi odaugrik, elrántja a sofőrt, lepattan az ülésre, és hirtelen lefékez. Szerencsére a kamion lassított, mikor észrevette, hogy valami nincs rendben. Az utolsó pillanatban az is megállt. Húsz centi hiányzott az ütközéshez. Először nagy csend volt, aztán elkezdtek kiabálni az emberek. A sofőr magához tért, még csak nem is esett el, kábultan forgatta a fejét, mint aki nem érti, mi van. Én is csak akkor fogtam föl, mi lehetett volna. Nemsokára két rendőrautó is jött meg a mentők. Nem messze volt egy pihenőhely, oda irányították a buszt. Teljesen kétségbeestem, hogyan érek majd haza. Nem tűnt sima ügynek, amíg megoldják a helyzetet. Aztán nagy mázlim volt, mert ahogy ott ácsorogtam az út szélén, egyszer csak lelassított egy kocsí. A második szomszédunk volt, éppen P.-ből jött, az hozott haza. Nem is akarta elhinni, mi történt.

Hogy van?

Köszönöm, jól... sokkal jobban.

Előfordult már ilyesmi?

Egyszer... talán húsz éve. De akkor nem vezetés közben.

Volt orvosnál?

Akkor?